

**ΕΡΓΑΤΙΚΕΣ ΕΜΠΕΙΡΙΕΣ ΣΤΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟ ΤΟΥΡΙΣΤΙΚΟ
ΠΡΟΟΡΙΣΜΟ ΕΝ ΜΕΣΩ ΙΩΝ ΚΑΙ ΑΛΛΩΝ ΔΑΙΜΟΝΙΩΝ**

ΑΥΤΟΝΟΜΗ ★ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ

ΚΩΣ 2021

Αυτόνομη Πρωτοβουλία

Το να ζεις στην αθάνατη ελληνική επαρχία είναι σαν να συμμετέχεις σε ένα κοινωνικό πείραμα. Το να ζεις ειδικότερα στην Κω, τον επονομαζόμενο από τους τοπικούς άρχοντες και όχι μόνο τέταρτο τουριστικό προορισμό, είναι σαν να συμμετέχεις σε ένα διαρκές κοινωνικό πείραμα που σε αυτό συμπυκνώνονται οι περισσότεροι καπιταλιστικοί όροι της εκμετάλλευσης ανθρώπου από άνθρωπο.

Στην κοινωνία του νησιού έγιναν τεκτονικές αλλαγές από τα τέλη της δεκαετίας του '70 και μετά. Ο τουρισμός με όσα αυτά τον ακολουθούν και με το πολύ χρήμα που παρήγαγε άλλαξε την ταξική σύνθεση της Κω. Αλλοίωσε τον ιστό της κοινωνίας και της σχέσεις που αυτή είχε. Αναδείχθηκε ένας νικητής, το άτομο.

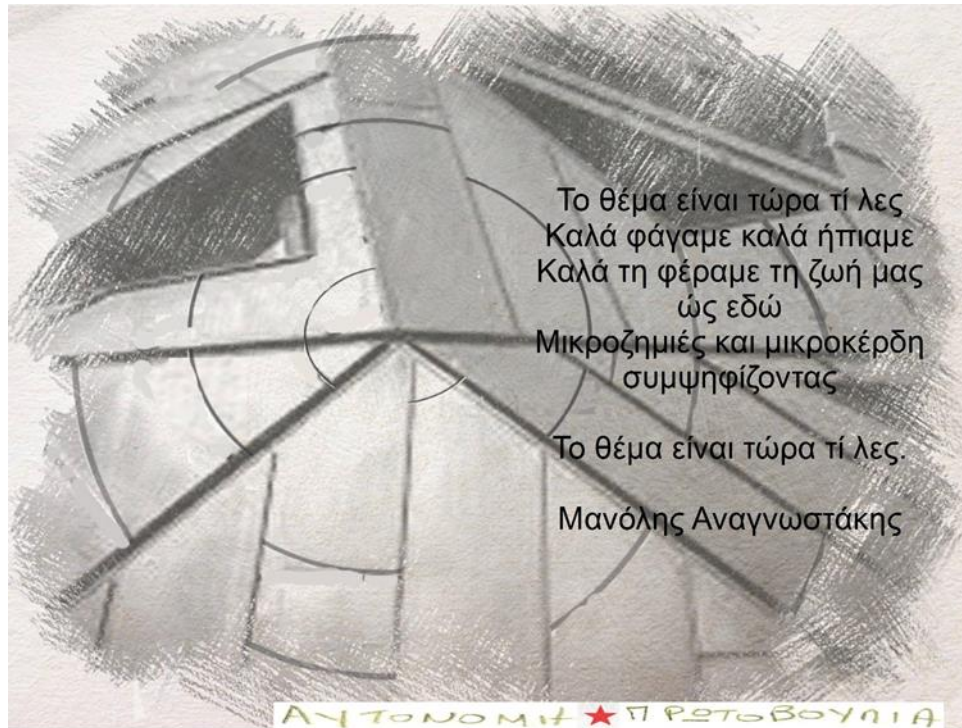
Το άτομο που στις δύσκολες στιγμές, εκεί που υπάρχει η πιθανότητα να κλονιστούν τα κεκτημένα, δείχνει τα δόντια του. Και επέλεξε ρόλους όπως αυτόν του ιδιοκτήτη, του αφεντικού, του μικροαστού, του ψηφοφόρου. Και τα δόντια γίνονται όλο και πιο κοφτερά. Ειδικότερα από το καλοκαίρι του 2015 και μετά.

Πως στεκόμαστε σε όλα αυτά;

Σε πείσμα των καιρών να μιλάμε και να πράττουμε με ταξική συνείδηση, αυτόνομα για τους σκοπούς, τις προσδοκίες και την καθημερινότητα μας.

Να παίρνουμε εμείς τις πρωτοβουλίες για τις ζωές μας.

Αυτός είναι ο δρόμος.

Κάτι σαν πρόλογος

Τα κείμενα που βρίσκονται σε αυτήν την μπροσούρα αναρτήθηκαν στο μπλογκ της αυτόνομης πρωτοβουλίας (<https://autonomiprotovoulia.noblogs.org/>) την πιο περίεργη, λόγω ιού, τουριστική σεζόν στην Κω από την περίοδο προετοιμασίας της έως το τέλος της στα τέλη Οκτωβρίου.

Τα κείμενα έχουν σαν βάση τις εργατικές εμπειρίες και τις σχέσεις που αναδεικνύονται από αυτές. Άλλωστε στις εργασιακές σχέσεις βρίσκεται ο πυρήνας της κίνησης αυτού του καπιταλιστικού κόσμου. Γράφτηκαν αυθόρμητα σε ένα έντονο περιβάλλον λόγω των συνθηκών που δημιουργήθηκαν. Σκοπό έχουν την μεταφορά των εμπειριών και της συνάντησης με άλλες εργατικές εμπειρίες. Σκοπό έχουν να ακουστεί η εργατική θέση μέσω της εμπειρίας και της καθημερινότητας.

Η μπροσούρα αυτή εκδόθηκε από τις δικές μας δυνάμεις και μόνο. Ευχαριστίες σε συντρόφους και συντρόφισσες που από μακριά βοήθησαν.

ΜΗΠΩΣ Ο ΕΧΘΡΟΣ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΚΑΙ ΤΟΣΟ ΑΟΡΑΤΟΣ;

Ακολουθεί εκστατικός μονόλογος εργαζομένου που με τον πιο σαφή και ξεκάθαρο τρόπο έχει επηρεαστεί από την καραντίνα, την απαγόρευση κυκλοφορίας, τις αλλαγές που κυοφορούνται στα εργασιακά και τις παρανοϊκές μέρες που ζούμε.

«Να σας πω την αλήθεια, τις πρώτες μέρες δεν είχα καταλάβει και πολλά για τον ιό. Μια η δουλειά, μια η τουριστική σεζόν που ερχόταν με το ξεζούμισμα που συνοδεύεται, μια η άδεια που δεν πήρα ποτέ, είχα πολλά στο μυαλό μου. Είχα ακούσει όμως διάφορες σκόρπιες εκδοχές για το πώς ξεκίνησε. Ότι στην Κίνα σε μυστικά εργαστήρια φτιάχνουν ιούς που θέλουν να τους φυτέψουν στις δυτικές καπιταλιστικές κοινωνίες (κομμουνιστές γαρ), αλλά δεν πρόσεχαν και τους ξέφυγε το πράγμα. Επίσης ότι σε αγορές, που η Βαρβάκειος στην Αθήνα φαντάζει χώρος πολυτελούς πεντάστερου ξενοδοχείου, εκτρέφουν και πουλάνε άγρια ζώα και ότι τρώγοντας νυχτερίδες την πάτησαν και ότι από αυτές τις διατροφικές συνήθειες θα έρθει το τέλος του κόσμου. Σαχλαμάρες, στο νησάκι στα Γιάννενα σερβίρουν βατραχοπόδαρα και δεν έχει ακουστεί τίποτα για φονικούς ιούς.

Ένα πρωινό που πήγαινα στην δουλειά μου έκανε εντύπωση που έβλεπα κόσμο στον δρόμο με γάντια και μάσκες. Πέρασαν οι αποκριές σκέφτηκα και ανησύχησα. Δάκρυα γέλιου, δεν το κρύβω, κύλησαν όταν πρωτοαντίκρισα το θέαμα με τον οδηγό στο ΔΙΚΟ ΤΟΥ αυτοκίνητο να φοράει γάντια και μάσκα.

Μετά έκλεισαν τα καφεενεία, οι μπουτίκ, τα μπαρ μέχρι και το τοστάδικο της Αγίας Παρασκευής που πέρασα ένα Σάββατο. Εμείς δουλειά. Λέω 'εντάξει πάντα ήθελα να ζήσω σαν κασκαντέρ. Δεν πειράζει ας πέσω στο καθήκον. Όλοι για ένα όνομα ζούμε'.

Μια απαραίτητη βόλτα στο σούπερ μάρκετ φαντάζει σαν το τελειότερο κοινωνικό πείραμα στις μέρες μας. Γάντια, μάσκες τα απαραίτητα αζεσουάρ, τζελ καθαρισμού για τα χέρια στην είσοδο, αποστάσεις ασφαλείας, στοπ στο πάτωμα με χαρτοταινίες, απάθεια των περισσοτέρων για την κούραση των εργαζομένων, βλέμματα φόβου όταν πλησιάζεις άθελα σου κοντά σε κάποιον. Λες και όλοι μας είμαστε άρρωστοι ή, καλύτερα, όλοι τους είναι άρρωστοι και θα μας κολλήσουν τον ιό. Αλήθεια, πώς γίνεται σε συγκεκριμένα τετραγωνικά ενός κλειστού χώρου να μην διασπείρεται ο ιός και στα πολύ περισσότερα ενός ανοιχτού δημόσιου χώρου να διασπείρεται, όπως για παράδειγμα στην παραλία της Θεσσαλονίκης ή στον παραλίμνιο στα Γιάννενα και σε άλλες περιοχές; Μέχρι να βγουν οι επιστημονικές μελέτες από τους ειδικούς, η κρατική επιλογή μετουσιώνεται σε δυο κατευθύνσεις. Κατανάλωση και έλεγχος στον δημόσιο χώρο.

Ένα βράδυ δουλεύαμε σε ένα εργαστήριο που δίπλα έχει ο ιδιοκτήτης το σπίτι του. Η τηλεόραση ανοιχτή. Εκείνη την στιγμή, στην οθόνη ο καλότυχος τύπος που έχουμε για πρωθυπουργό στην οθόνη έλεγε κάτι για ζόρικες καταστάσεις και ότι έχουμε πόλεμο. Πόλεμο με έναν αόρατο εχθρό. Και το κερασάκι, ότι από τις 6 το πρωί θα παίξει απαγόρευση κυκλοφορίας. Σκέφτηκα να πάρω τηλέφωνο τον πατέρα μου, που ήταν στρατιώτης στα τεθωρακισμένα το '74 μετά την χούντα, να του πω να είναι έτοιμος μήπως και βγει βόλτα στην πόλη με κάποιο τανκ, αλλά δεν το έκανα.

Τις πρώτες μέρες της απαγόρευσης ήμουν αρκετή ώρα τα πρωινά έξω λόγω δουλειάς. Ξέρετε τι κατάλαβα; Ο κόσμος κλείστηκε μόνος του, αρκούσε να μιλήσει το κράτος και να δώσει εντολές μέρες πριν. Σχεδόν όλοι υπάκουσαν. Οι μπάτσοι ήταν σε γνωστά σημεία, που συνήθως κάνουν μπλόκα, και για λίγη ώρα.

Απλά είναι τα πράγματα. Καιρό τώρα χτίζονται επιλογές και πρακτικές. Χτίζονται πάνω στα ερείπια της ήττας μας. Της ήττας των εργαζομένων. Στις συνειδήσεις, στον λόγο, στις πράξεις και στα όνειρα μας. Τώρα απλώς σαρώνουν τα πάντα. Η διαδικασία της επιβολής του κράτους στον δημόσιο χώρο απέδωσε καρπούς. Σε ταραγμένους καιρούς φαντάζει μονόδρομος η ασφάλεια που απλόχερα το κράτος θα μοιράσει μέσω του φόβου.

Αποσβολωμένη η κοινωνία κλεισμένη σπίτι περιμένοντας την τηλεόραση να της πει τι να κάνει, να διασκεδάσει βλέποντας τόνους σειρές στο νέτφλιξ, να γελάσει με ηλίθια αστεία, να διατηρήσει σχέσεις από τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης, να περιμένει με αγωνία τον εκπρόσωπο της κυβέρνησης -που μπερδέψε την επιστήμη με τις ψαλμωδίες- να της αραδιάζει νούμερα και θανάτους, να ακούσει τον απαράδεκτο παρουσιαστή -που αφιλοκερδώς προσφέρθηκε να συμμετάσχει στον "πόλεμο"- και να τηρεί ευλαβικά τις υποδείξεις του. Να βγει στα μπαλκόνια να χειροκροτήσει τους εργαζόμενους νοσοκόμους και γιατρούς, επειδή το είπαν αυτοί που ήθελαν να μην υπάρχει δημόσια υγεία (ευτυχώς νοικιάζω σε ισόγειο γιατί έχω αλλεργία να χειροκροτώ μαζί με αφεντικά και μικροαστούς).

Δεν γίνεται να μην κάνω την σύνδεση της τωρινής διαχείρισης του κράτους με αυτήν του μεταναστευτικού λίγο καιρό πριν. Ασύμμετρη απειλή και εισβολείς είτε ένας κυβερνητικός τούς μετανάστες, αλλά και τον ιό. Τρομακτικό δεν είναι;

Να επιβάλουν το μένουμε σπίτι στην κοινωνία, για την αποφυγή διασποράς του ιού, και ταυτόχρονα να κάνουν κλειστά τα κέντρα κράτησης και να μένουν 3000 μετανάστες σε άθλιες συνθήκες και σε ελάχιστο χώρο. Τρομακτικό δεν είναι;

Εδώ στην Κω ήταν εντυπωσιακή η ανταπόκριση ενός κομματιού της κοινωνίας στις κρατικές επιταγές για την φύλαξη των συνόρων διαχέοντας στο νησί τον ανάλογο κανιβαλισμό. Απλό το σχήμα: το κράτος βρήκε εχθρό, δίνει κατεύθυνση και πρακτική, οι πολίτες ακολουθούν πιστά, δεν γίνεται δεκτή οποιαδήποτε άλλη άποψη. Όλοι (όχι και όλοι) χαρούμενοι. Οι κρατικές εντολές κατάφεραν να ριζωθούν στην συνείδηση της κοινωνίας και οι πολίτες να αισθάνονται ενεργοί βοηθώντας το κράτος. Με αυτόν τον τρόπο όμως διαρρηγνύονται οι κοινωνικές σχέσεις και πάμε στο προσωπικό συμβόλαιο του ατόμου με το κράτος. Μικροαστισμός λέγεται. Παλιά ιστορία σε μεταμοντέρνα κανιβαλική εκδοχή.

Που λέτε έχει και συνέχεια η μαζική παράκρουση μπροστά στην πανδημία (πολύ καλή πανκ μπάντα). Κάπου υπήρχε η είδηση από τύπους που ξέρουν τα πάντα για τις ζωές μας και έλεγε ότι έρχεται μεγαλύτερη ύφεση από το κραχ του '29. Στην αρχή τρώμαξα, αλλά πάντα έπαιζε απέχθεια στις οικονομικές ειδήσεις και στην ορολογία που αυτές έχουν. Ομόλογο, spread, μνημόνιο, Eurogroup, Βαρουφάκης...τρομακτικές έννοιες που καταφέρνουν να αποπροσανατολίζουν τους εργαζόμενους. Με απλά λόγια η γλώσσα των αφεντικών κυριάρχησε από τα χρόνια της "κρίσης" και των "αγανακτισμένων" μέχρι την κρίση στις μέρες του ιού.

Θα έρθουν νέα μέτρα, το βάρος θα πέσει στους εργαζόμενους, πάντα αυτό γινόταν. Υπάρχει μια διαφοροποίηση τώρα. Είμαστε σε πόλεμο. Σε πόλεμο με έναν αόρατο εχθρό. Πρέπει να βάλουμε πλάτη. Έτσι μας είπαν. Ο καπιταλισμός μάς έχει ανάγκη όσο ποτέ. Γι' αυτό και τα εκατομμύρια στα ΜΜΕ σε καιρό "πολέμου", γι' αυτό σε καιρό "πολέμου" -που βγαίνουν στα μπαλκόνια και χειροκροτούν τους νοσοκόμους και τους γιατρούς- διπλασιάζεται το ποσό στις ιδιωτικές ΜΕΘ, γι' αυτό εδώ και καιρό γίνονται προσλήψεις σε όλο το φάσμα της ασφάλειας. Έγινε διαγωνισμός για δεσμοφύλακες, συνοριοφύλακες, ειδικούς φρουρούς και πάει λέγοντας. Γι' αυτό και ο μπάτσος είναι στους δρόμους και μας προσέχει για να είμαστε καλά στην υγεία μας.

Είναι ξεκάθαρο: είμαστε σε πόλεμο εδώ και πολύ καιρό. Σε πόλεμο με ορατό εχθρό. Το ζήτημα είναι η τάξη μας πώς θα πράξει. Η εργατική τάξη. Εμείς.

Εγώ λέω να βγω έξω μια βόλτα φτιάχνοντας το χαρτί για σύντομη άσκηση και θα πάρω μαζί μου ένα βιβλίο μαθηματικών. Θα περπατάω στην άδεια πόλη και θα τραγουδάω δυνατά την κομματάρα των Χαοτικό Τέλος "Μπροστά στην Παράνοια". Καλή δύναμη σε όλες και όλους, θα τα πούμε έξω».

Περιμένοντας τον τουρίστα

Καλέ μου συνάδελφε

Τρία χρόνια τώρα που δουλεύω στην συγκεκριμένη δουλειά, ο άνθρωπος που βλέπω πιο συχνά στο 24ωρο μου τους μήνες της τουριστικής σεζόν είναι ο συνάδελφος μου σχεδόν εξήντα χρονών από την Αλβανία. Όπως κάθε χρόνο, τον χειμώνα, μαζί με την οικογένεια του πηγαίνουν στην Αλβανία και κάθονται στο σπίτι τους εκεί για να ξεκουραστούν. Η γυναίκα του και τα δυο του παιδιά δουλεύουν ατελείωτες ώρες σε ξενοδοχείο. Η φοβερή και τρομερή «πανδημία» τους βρήκε στην Αλβανία. Ενώ ήθελαν να κατέβουν Κω γιατί η δική μας δουλειά ξεκινά λίγο πιο νωρίς από την τουριστική σεζόν δεν πρόλαβαν γιατί έκλεισαν τα σύνορα.

Πριν μέρες απελευθερώθηκαν τα δρομολόγια για τα νησιά. Ξεκινάνε την Τρίτη από Αλβανία και στην Κακαβιά συμπληρώνουν χαρτιά με όλα τους τα στοιχεία που έλεγαν ότι μπαίνουν σε καραντίνα 14 μέρες για το καλό όλων μας. Εν τω μεταξύ τον περίμενα πως και πως γιατί η δουλειά έχει ανέβει απίστευτα και τον Μάιο η υπερωρία πήγε σύννεφο επειδή το αφεντικό νιώθει πιεσμένος που δεν άνοιξαν τα ξενοδοχεία και δεν ήθελε να πάρει άλλο άτομο (πάντα ισχύει το σύνθημα, και τα μικρά αφεντικά κουφάλες είναι). Έρχονται Κω την Τετάρτη το πρωί. Την Πέμπτη το μεσημέρι είχα δουλειά κοντά στο σπίτι του συναδέλφου. Πάω να τον δω. Τα λέμε λίγο και μου λέει «Ρε συ από χθες έχουν έρθει πολλές φορές οι μπάτσοι σπίτι». Σε μια μέρα. Του προκαλούν φόβο και τον απειλούν ότι αν δεν είναι σπίτι όταν περνάνε θα φάει πρόστιμο πέντε χιλιάδικα.

Και σκέφτομαι. Σε λιγότερο από μήνα έρχονται, όσοι έρθουν, τουρίστες. Χωρίς τεστ, χωρίς τίποτα. Ο καλός μου συνάδελφος όμως, εργάτης από την Αλβανία μένει 14 μέρες καραντίνα, χωρίς μεροκάματο, χωρίς να μπορεί να πάει να γράψει τα φάρμακα του και

με αστυνομική επιτήρηση λες και έχει κάνει έγκλημα και είναι σε κατ' οίκον περιορισμό.

Τελικά αλλάζει ο κόσμος. Και σίγουρα δεν φταίνε οι κινέζικες νυχτερίδες. Το μόνο που διακρίνεται είναι η ισχυροποίηση του κράτους και η επέκταση στην επιβολή του νόμου πάνω στις ζωές των ανθρώπων που αποτελούν την εργατική τάξη.

Όσοι περισσότεροι τουρίστες έρθουν τόσο μεγαλύτερος θα είναι ο έλεγχος στους εργαζόμενους που δουλεύουν στον τουριστικό κλάδο και όχι μόνο.

Θα πέσει πολύ κλάμα

Με την δουλειά πηγαίνω σε πολλά σπίτια για να διεκπεραιώσω τις υποχρεώσεις μου σαν εργαζόμενος. Πριν λίγες μέρες υπήρξε μια τεράστια αντίφαση σε δυο συνεχόμενες δουλειές. Στην πρώτη επισκέφτηκα μια πολυκατοικία σε μια λαϊκή γειτονιά της Κω. Παλιά ενοικιαζόμενα δωμάτια που φύτρωσαν με ταχύτατους ρυθμούς την δεκαετία του '80. Πρόχειρες κατασκευές που έβγαλαν τεράστια υπεραξία για τους ιδιοκτήτες τους στα χρυσά χρόνια του τουρισμού, που λένε και εδώ. Τώρα στα περισσότερα διαμερίσματα μένουν μετανάστες και μετανάστριες, εργάτες και εργάτριες που κυρίως δουλεύουν στον τουριστικό κλάδο. Η επόμενη δουλειά ήταν σε μια καινούργια βίλα έξω από την πόλη, σε περιοχή όπου αρκετοί κάτοικοι του νησιού, αφήνοντας το κέντρο της πόλης, έφτιαξαν τα χρυσά τους κλουβιά-φρούρια. Η θέα ήταν απίστευτη, ηρεμία, χλιδή. Ενοικος της ένας υπερπλούσιος που μια από τις δουλειές του είναι η δημιουργία, στο μέλλον, ξενοδοχείου σε δημόσιο χώρο που τον δώρισε (σχεδόν) τράπεζα, η οποία τον πήρε τσάμπα λόγω μνημονίων και του ρατσιστή μηχανικού πρώην δημάρχου. Η αξία της βίλας νομίζω ξεπερνάει εκείνη 100 και βάλε πολυκατοικιών που ζουν εργάτες και εργάτριες.

Να μια διαφορά λοιπόν στο μένουμε σπίτι στις μέρες του ιού. Είναι θέμα αξίας και υπεραξίας. Είναι το ζήτημα της εργασίας και της εκμετάλλευσης.

Αυτοί οι δύο κόσμοι περιμένουν να κινηθεί η βαριά βιομηχανία του ελληνικού κράτους: ο τουριστικός κλάδος. Υπάρχει διάχυτη η αγωνία όλων εδώ στο νησί για την έκβαση της σεζόν. Ακούω από πολλές πλευρές ότι θα πέσει κλάμα με αυτά που έρχονται. Μόνο που η αλήθεια είναι ότι μια κακή τουριστική σεζόν θα πλήξει κύρια τους εργαζόμενους/ες. Τόσα χρόνια τα κέρδη που στοιβάχτηκαν στους τραπεζικούς λογαριασμούς κάθε λογής αφεντικών και ιδιοκτητών ήταν απίστευτα μεγάλα και δυσανάλογα του κόπου που δινόταν απλόχερα από τους εργαζόμενους/ες.

Κοιτάξτε απλώς τα σπίτια που μένουμε όλοι οι κάτοικοι του νησιού και θα καταλάβετε πού θα πέσει το κλάμα.

Τι 30, τι 40, τι 50

Φέτος στην δουλειά θα μάθω περισσότερα απ' όσα έχω μάθει σε ολόκληρη την ζωή μου. Τα περισσότερα που βλέπω έχουν σαν βάση τα παρακάτω λόγια:

...Η ισχύς των εργατών πηγάζει από τον έλεγχο που αυτοί δύναται να ασκήσουν στην παραγωγή, δηλαδή από μια συγκεκριμένη όψη της κοινωνίας. Η καπιταλιστική ισχύς από την άλλη, πηγάζει από την πραγματική κυριαρχία των καπιταλιστών επί της κοινωνίας γενικώς. Όμως η φύση του κεφαλαίου είναι τέτοια που απαιτεί μια κοινωνία βασισμένη στην παραγωγή. Κατά συνέπεια η παραγωγή, αυτή η ειδική όψη της κοινωνίας, μετατρέπεται σε στόχο ολόκληρης της κοινωνίας. Όποιος ελέγχει και κυριαρχεί στην παραγωγή, κυριαρχεί και ελέγχει τα πάντα...

Μ.Τρόντι, Η στρατηγική της άρνησης, 1965.

Με αυτόν τον τρόπο καταλαβαίνω την βαθιά ήττα της εργατικής τάξης. Πώς κατέβηκαν οι υψωμένες γροθιές και πλημμύρισε η μέρα με εντολές, θέαμα και πλαστικές ανάγκες που υπερπροσφέρουν τα κράτη και τα αφεντικά. Φάνηκε άλλωστε στην «πανδημία». Το κράτος θα μας πει πώς θα ζήσουμε και πώς θα πεθάνουμε. Τα αφεντικά θα ορίσουν τις εργασιακές σχέσεις και τον τρόπο ζωής μας.

Ήταν το πρώτο μεγάλο ξενοδοχείο, για φέτος που πήγα, για δουλειά. Πεντάστερο υπό την αιγίδα της TUI. Του μεγαλύτερου τουριστικού πρακτορείου που μετά από αυτήν την κρίση το πιθανότερο είναι να γίνει ακόμα μεγαλύτερο, με την κρατική φροντίδα και τα ειδικά μέτρα προστασίας που του προσφέρονται.

Κάθε κρίση -μην υπάρχουν αυταπάτες- δίνει δύναμη στους ισχυρότερους. Γι' αυτό τα κράτη και το καπιταλιστικό σύστημα επιδιώκουν τις κρίσεις. Γι' αυτό έχουν στρατούς, αστυνομίες, ΜΜΕ και τόσα άλλα όπλα. Γι' αυτό επιδιώκουν έναν ασταμάτητο πόλεμο ενάντια στην εργατική τάξη.

Επιστροφή λοιπόν στο πεντάστερο. Στην κουβέντα με τον διευθυντή για τον τρόπο με τον οποίο θα βγει η δουλειά μας σαν εξωτερικό συνεργείο, τον ρώτησα αν τελικά θ' ανοίξουν 1η Ιούλη. Αν θα προλάβουν, γιατί μου φάνηκε ότι το ξενοδοχείο είναι πολύ πίσω. Ήταν ειλικρινής. Μου είπε: «Θα μπορούσα να είχα πάρει προσωπικό πιο νωρίς, αλλά επειδή στην αρχή οι κρατήσεις δεν είναι πολλές, θα το πάμε σιγά σιγά. Άλλωστε, ξέρεις πόσοι περιμένουν για δουλειά;». Μέσα μου έσκαγαν χιλιάδες εικόνες συγκρούσεων όταν άκουγα τα λόγια του. Του απάντησα ότι δεν είναι έτσι, ότι όλα στηρίζονται στον κόπο των εργαζομένων και πρέπει να υπάρχει σεβασμός στην αγωνία τόσων ανθρώπων που θα βγάλουν το φίδι από την τρύπα.

Χαμογέλασε αμήχανα και γύρισε την κουβέντα στις δουλειές που έπρεπε να κάνουμε. Αναλώσιμοι είμαστε. Αυτή είναι η αλήθεια. Όσο σκληραίνει η κατάσταση τόσο πιο μεγάλη θα είναι η υποτίμηση μας. Ήδη στο νησί ακούγεται ότι θα υπάρξουν μειώσεις μισθών 30%, 40%, 50%. Με αυτόν τον τρόπο ξηγούνται τα αφεντικά. Το μόνο σίγουρο είναι ότι δεν θα χάσουν τις σπιταρόνες, τις αμαξάρες, τις ταξιδάρες, τις σπουδές των καλοαναθρεμμένων τέκνων τους. Τόσα πολλά, εννοούμε πάρα πολλά, κέρδη έβγαλαν στα χρόνια της ευμάρειας της βαριάς τουριστικής βιομηχανίας. Εμείς, η εργατική τάξη,

θα δεχθούμε όλη την πίεση. Ο κόπος, ο ιδρώτας, η αγωνία της ανεργίας, το μεροκάματο, η ίδια μας η ζωή θα δεχθεί όλη την πίεση.

Μιλάμε για μπίζνες, όχι αστεία

Η οικονομική κρίση του 2009 δεν έπληξε σε τόσο μεγάλο βαθμό την Κω. Παράλληλο σύμπαν, αποτέλεσμα της τουριστικής βιομηχανίας που κράτησε το οικονομικό επίπεδο του νησιού σε πολύ υψηλά δεδομένα. Κάθε χρόνο όλο και περισσότερες επενδύσεις γίνονταν, η καπιταλιστική ανάπτυξη του νησιού είναι εντυπωσιακή τα τελευταία χρόνια, με θύμα τις εργασιακές σχέσεις που εντατικοποιήθηκαν και την λεηλασία της φύσης του.

Αυτό το καλοκαίρι είναι διαφορετικό. Ίσως είναι η πρώτη φορά που μια κρίση θα πλήξει το νησί. Όποιος λέει ότι το μεταναστευτικό ρεύμα του 2015 έπληξε την οικονομία του νησιού είτε κοιτάει το δάχτυλο και χάνει το δάσος είτε είναι ρατσιστής. Μπορεί απλά να δει τι έγινε τα αμέσως επόμενα χρόνια. Χρήμα ήρθε στο νησί από άλλους δρόμους, πολιτική παράχθηκε από την τοπική εξουσία, η αστυνομία και ο στρατός εδραίωσαν τον ρόλο τους στην κοινωνία, δόθηκαν άριστα μαθήματα διαχείρισης ενός κομματιού της εργατικής τάξης. Και ο τουρισμός είχε τρελή ανοδική πορεία από τότε.

Ποια είναι τα δεδομένα τώρα;

Πριν γίνει γνωστό σε ολόκληρο τον κόσμο ότι το γεύμα κινέζικων νυχτερίδων θα αφανίσει τον πλανήτη, εδώ στα μέρη μας -με αφορμή το μεταναστευτικό ζήτημα- τοπική εξουσία, αφεντικά και παρατρεχάμενοί τους βγήκαν στον δρόμο να διώξουν τους ξένους. Έγινε χαμός.

Το ματς αποδείχθηκε φιλικό. Αλλού ήταν η στόχευση. Η ιστορία ενός μικρού ξενοδόχου στο εξωτικό Μαρμάρι, με την αμμουδερή παραλία, λέει την αλήθεια. Μετά το 2015 έβαλε για ένα χρονικό διάστημα έβαλε μετανάστες στο ξενοδοχείο του. Όπως λέει και ο ίδιος τα λεφτά ήταν πολλά. Το αποτέλεσμα ήταν να νοικιάσει και να ανακαινίσει δίπλα στο δικό του ένα άλλο ξενοδοχείο. Τα επόμενα χρόνια τα πήγε πολύ καλά με τους τουρίστες, όπως όλο το νησί. Φέτος θα κερδίσει το βραβείο διορατικότητας, αφού πριν ξεκινήσει ο πανικός στον τουριστικό κλάδο -εξαιτίας της «πανδημίας»- ξαναέβαλε 90 μετανάστες στο παλιό ξενοδοχείο, επειδή γινόταν κακός χαμός στο νησί και επειδή οι περισσότεροι δεν θέλουν άλλο hot spot γιατί μισούν τους ξένους. 30 ευρώ το κεφάλι. Λιγότερα από το 2015, αλλά δεν πειράζει. Δεν είναι και άσχημα για ένα ξενοδοχείο που το πιθανότερο ήταν να είναι κλειστό αυτό το καλοκαίρι.

Άλλη περίπτωση στο κέντρο της πόλης. Με τον φονικό ιό έκλεισαν όλα τα ξενοδοχεία. Όλα; Σχεδόν όλα. Έμειναν ανοιχτά λίγα ξενοδοχεία. Οι μπάτσοι που φυλάνε τους ντόπιους από τους μετανάστες στο στρατόπεδο συγκέντρωσης και που τώρα προσέχουν και την υγεία μας, κάπου πρέπει να μείνουν. 400 ευρώ το μήνα παίρνει ο ξενοδόχος από την ελληνική αστυνομία για τον κάθε μπάτσο.

Οι εργαζόμενοι στις ΜΚΟ επίσης κάπου πρέπει να μείνουν, εκτός από τους περισσότερους που νοικιάζουν διαμερίσματα στην πόλη. Τα ξενοδοχεία αυτά άνοιξαν τις φιλόξενες πόρτες τους στις μέρες της «πανδημίας». Κοιτάζτε συμβολισμό: μπάτσοι, εργαζόμενοι ΜΚΟ, ιδιοκτήτες. Οποιαδήποτε ομοιότητα κρίνεται υπερβολική.

Και όπως μπορείτε να φανταστείτε δεν ακούγεται τίποτα στο νησί για το στρατόπεδο συγκέντρωσης, την αλλοίωση των περήφανων Ελλήνων από τους μουσουλμάνους εργάτες και διάφορα άλλα τραγελαφικά.

Το μόνο τελικά που μου αρέσει από την δουλειά που κάνω είναι ότι είμαι συνέχεια στην γύρα και μαθαίνω πολλά για το τι συμβαίνει. Α, και δεν έχω χρόνο πολύ για να ενημερώνομαι από το ίντερνετ.

Μακρύς χειμώνας

Το νησί της Κω ζει σε έντονους ρυθμούς επτά μήνες, έναν μήνα προετοιμάζεται και τέσσερις πέφτει σε χειμερία νάρκη. Φέτος οι κινέζικες νυχτερίδες είχαν διαφορετική άποψη και άλλαξαν το χρονοδιάγραμμα που τηρείται αυστηρά εδώ και πολλά χρόνια.

Αυτές τις μέρες τρέχουμε με την δουλειά. 1η Ιούλη ξεκινάνε οι πτήσεις από το εξωτερικό με αποτέλεσμα κάποια ξενοδοχεία να ανοίξουν. Όλα τελευταία στιγμή, αποτέλεσμα της αβεβαιότητας που κυριαρχεί παγκόσμια. Προετοιμάζονται όλοι μες στο καλοκαίρι να υποδεχθούν τους τουρίστες και να επανεκκινηθεί η οικονομία. Οι εργαζόμενοι να δεχτούν όλους τους εκβιασμούς για εντατικοποίηση της δουλειάς, τα μικρότερα μεροκάματα, το φάσμα της ανεργίας και των επιδομάτων του κράτους. Από την άλλη πλευρά τα αφεντικά να βγάλουν κάποια σπασμένα, να μην μπουν μέσα, να δώσουν μεροκάματα στους εργαζόμενους που τόσο αγαπούν όπως λένε. Εντάξει, πλάκα κάνουμε.

Πώς προετοιμάζεται όμως τόσα χρόνια το νησί; Πώς στήνεται αυτή η βιομηχανία που αποφέρει τεράστια κέρδη στα αφεντικά;

Τα τελευταία χρόνια στην Κω υπάρχει ανάπτυξη σε όλους τους τομείς. Χτίζονται καινούργιες ξενοδοχειακές μονάδες, ανακαινίζονται και επεκτείνονται παλιές. Τα δυο προηγούμενα χρόνια σε γνωστή αλυσίδα ξενοδοχείων δινόταν στοίχημα ότι τα ξενοδοχεία που ανακαινίζονταν θα ήταν έτοιμα συγκεκριμένη ημερομηνία. Στοίχημα προς όλους ότι τα καταφέρνουμε. Βάρδιες όλη την μέρα και σουβλάκια – μπύρες για την επίτευξη στόχου σε αυτούς και αυτές που χύνουν τον ιδρώτα και δωρίζουν τον χρόνο τους.

Τα αποτελέσματα της προετοιμασίας και της εργασίας στην τουριστική βιομηχανία μπορείς να τα δεις σε όλες τις εργασίες συντήρησης, στα υπόγεια των ξενοδοχείων, στο καμίνι των κουζινών, στους κήπους, στην ηρωική προσπάθεια των καμαριέρων που πολλές φορές πληρώνεται στο νοσοκομείο τον Σεπτέμβρη – Οκτώβρη, στην ορθοστασία της ρεσεψιόν και στο τρέξιμο αυτών που σερβίρουν.

Η τουριστική βιομηχανία δεν ορίζεται όμως μόνο από την λειτουργία των ξενοδοχείων. Οι περισσότερες δουλειές έχουν την στόχευση τους εκεί. Σε κάτι τέτοιο δουλεύω και

εγώ. Οι ρυθμοί είναι απίστευτα μεγάλοι και το τρέξιμο θα το ζήλευαν μαζί σπρίντερ και δρομείς μεγάλων αποστάσεων.

Θα σταθώ σε έναν τομέα. Τον πρωτογενή. Στην Κω τα τελευταία χρόνια παρουσιάζεται και σε αυτόν τον τομέα μεγάλη ανάπτυξη. Περισσότερος κόσμος ασχολείται με την γη, νέοι αγρότες, προγράμματα, αρκετή κινητικότητα και αρκετές επενδύσεις. Προφανώς δεν άλλαξε προσανατολισμό το νησί. Η στόχευση του μεγαλύτερου ποσοστού της παραγωγής έχει κατεύθυνση την τουριστική βιομηχανία.

Φέτος υπάρχει πρόβλημα. Φυτεύτηκαν πολλά στρέμματα. Η πρόβλεψη ήταν καλή με βάση την προηγούμενη χρονιά. Με την «πανδημία» και το πάγωμα της κίνησης του κεφαλαίου μέσω του τουρισμού, ένα μέρος της παραγωγής έμεινε στο χωράφι σαπίζοντας ή πουλήθηκε σε εξευτελιστικές τιμές σε εμπόρους. Το νησί στα χρόνια της ευμάρειας αλλοιώθηκε, αυτό φάνηκε και στον ατομισμό και ανταγωνισμό που κυριάρχησε στην δύσκολη στιγμή και από τους αγρότες.

Πριν τέσσερα χρόνια δούλεψα σε ένα θερμοκήπιο. Τότε ήταν που άρχισαν «συνάδελφοι» του αφεντικού μου να τον προτρέπουν να πάρει στην δουλειά Πακιστανούς με 20-25 ευρώ, χωρίς να μιλάνε κιόλας. Μετά από λίγο καιρό αυτό έκανε.

Φέτος σε βόλτα, την άνοιξη, σε περιοχή με αρκετά χωράφια έβλεπες ότι οι περισσότεροι εργάτες γης ήταν Πακιστανοί. Πολλοί ήρθαν τα τελευταία χρόνια, στα χρόνια του στρατοπέδου συγκέντρωσης και επέλεξαν να μείνουν εδώ ή τους επέλεξαν τα αφεντικά να μείνουν εδώ, γιατί είναι τα φτηνά εργατικά χέρια που τόσο έχουν ανάγκη.

Και εδώ αρχίζουν οι συμβολισμοί.

Εδώ βλέπετε μια είσοδο.

Δεν είναι είσοδος του hot spot (sic). Είναι η μια είσοδος από τις δυο ενός χωραφιού κοντά στο χωριό που βρίσκεται το στρατόπεδο συγκέντρωσης. Φέτος μπήκαν τα συρματοπλέγματα.

Εδώ βλέπετε μια άλλη εικόνα από το χωράφι. Μια μικρή λεπτομέρεια. Προσέξτε τις πεταμένες πιπεριές δίπλα από τα φυτά. Αποτέλεσμα της «πανδημίας». Πέρυσι στο ίδιο χωράφι μετανάστες μπήκαν να πάρουν κηπευτικά για να φάνε. Τους πήρε χαμπάρι ο ιδιοκτήτης και μαζί με άλλους τούς επιτέθηκαν και τους χτύπησαν. Στο τέλος ήρθαν οι μπάτσοι και μάζεψαν τους μετανάστες. Και πέρυσι, όπως σε κάθε καλλιέργεια, υπήρξε μια ποσότητα κηπευτικών που πετάχτηκε, απλώς φέτος είναι πιο μεγάλη. Θυμίζει τους Άθλιους του Β. Ουγκώ ε;

Εικόνες από το μέλλον και σύνδεση όλων των παραμέτρων που συμβαίνουν στην μαγευτική Κω. Η προετοιμασία για το στήσιμο της τουριστικής βιομηχανίας και οι όμορφες εικόνες της θάλασσας και των ξενοδοχείων στήνονται με την εκμετάλλευση, την υποτίμηση και την επίθεση στην αξιοπρέπεια των εργαζομένων. Στήνονται με τα συρματοπλέγματα, το στρατόπεδο συγκέντρωσης και τις μπουλντόζες που σαρώνουν την φύση του νησιού.

...Ύστερα ήρθαν οι τουρίστες

Πατάω ένα κουμπί...

Και όλα φαίνονται ίδια με τα προηγούμενα καλοκαίρια. Έχουν περάσει κάμποσες μέρες που ξεκίνησε, αργοπορημένα λόγω «πανδημίας», η τουριστική σεζόν. Πηγαίνοντας λόγω δουλειάς σε πολλά ξενοδοχεία, που παρά τις δυσοίονες προβλέψεις άνοιξαν, είδα εικόνες δυστοπικές, αλλά και αστείες όπως τα θερμομέτρα στις εισόδους,

οι μάσκες οξυγονοκόλλησης για μικρά παιδιά, οι υφασμάτινες μάσκες με τα παράξενα χρώματα. Είδα όμως και πολλές εικόνες που θύμιζαν τις προηγούμενες τουριστικές σεζόν. Συζητώντας με πολλούς και πολλές που εργάζονται στους ναούς της τουριστικής βιομηχανίας κατάλαβα πολλά, με πρώτο και κύριο ότι οι περισσότεροι και οι περισσότερες έχουν μπερδευτεί τόσο πολύ που δεν ξέρουν τι να κάνουν και τι να πιστέψουν.

Πατάω ένα κουμπί...

Και δουλεύω σε παρόμοιους ρυθμούς με τις προηγούμενες σεζόν, νιώθοντας όμως ότι όλα αλλάζουν στον εργασιακό τομέα. Ευέλικτες σχέσεις εργασίας που παγιώνονται με κρατικές εντολές, τώρα που και καλά παίζουνε ζόρια για τα αφεντικά. 4ωρες συμβάσεις σε δουλειά δώρου με το κράτος να προσφέρει τις εισφορές. Επειδή δυσκολεύονται τα αφεντικά μας κάνουν λιγότερες προσλήψεις με αποτέλεσμα να εντατικοποιείται η δουλειά για να βγει η σεζόν. Να όμως που θα βγει η σεζόν και σε αυτή την δύσκολη χρονιά για τα αφεντικά. Πώς είναι δυνατόν ξενοδόχος που πιάστηκε από την πτώχευση της Thomas Cook, και εν μέσω τριγμών που προκάλεσε η «πανδημία», να κάνει επέκταση σε ένα από τα ξενοδοχεία του; Και σίγουρα δεν είναι ο μόνος.

Πατάω ένα κουμπί...

Και ξεχάστηκαν όλα. Πριν λίγους μήνες όλοι (όχι και όλοι) κλείστηκαν στα σπίτια μένοντας μπροστά στις οθόνες υπακούοντας σε κάθε λόγο και επιταγή του κράτους μέσω των καλοπληρωμένων ρουφιάνων του: των ΜΜΕ όλων των ειδών. Ένας φοβερός και τρομερός ιός ορμώμενος από την Κίνα σάρωσε τον πλανήτη. Εικόνες με τα φέρετρα από το Μπέργκαμο και από άλλες πόλεις της Βόρειας Ιταλίας συγκλόνισαν τις κοινωνίες. Η διαχείριση ήταν αυτή ακριβώς που αρμόζει σε κάθε κράτος που σέβεται τον εαυτό του. Φόβος, εντολές για πειθάρχηση, τιμωρία για τους ανυπάκουους, δημιουργία μιας και μοναδικής οπτικής· δημιουργία της κρατικής αλήθειας.

Τώρα; Ζώντας εικόνες με τους τουρίστες σιγά σιγά να γεμίζουν την Κω, νιώθω την λήθη να διαπερνά κάθε κύτταρο του νου. Η εντολή τώρα είναι να κινηθεί η οικονομία. Η στατιστική πάλι κάνει το θαύμα της και σε τόσους χιλιάδες τουρίστες που έχουν έρθει στο νησί δεν υπάρχει ούτε ένα κρούσμα του φονικού ιού. Αντιθετική εικόνα σε σχέση με αυτήν που μας βομβάρδιζαν λίγους μήνες πριν. Η ατομική ευθύνη για τους τουρίστες δεν είναι απαραίτητη και μπήκε για λίγο στο συρτάρι. Οι μπάτσοι γύρω μας δεν προστατεύουν πια την υγεία, αλλά μοιράζουν πρόστιμα εκεί που δεν τα παίρνουν και δέρνουν όποτε μπορούν. Οι δημοσιογράφοι στις οθόνες απλώς παραμένουν δημοσιογράφοι.

Τελικά ποια είναι η αλήθεια;

Η αλήθεια βρίσκεται στους Sex Pistols, ίσως και όχι. Σίγουρα πάντως δεν βρίσκεται στις εντολές και στους σχεδιασμούς του κράτους. Σίγουρα δεν βρίσκεται στην εκμετάλλευση και στα λόγια των αφεντικών.

Η αλήθεια βρίσκεται στο πώς στεκόμαστε στην δουλειά, στο πώς προχωράμε στους δρόμους, στο πώς μιλάμε και δημιουργούμε μεταξύ μας έχοντας ταξική συνείδηση, στο πώς αρνούμαστε την αλήθεια του κράτους και των αφεντικών.

Αντιερωτική εικόνα σε ξενοδοχείο στις μέρες του ιού.

Ημερομηνία λήξης

Ένα από τα μεγαλύτερα όπλα των αφεντικών είναι η αίσθηση που δημιουργείται από τις εργασιακές συνθήκες στους / στις εργαζόμενους / ες ότι είμαστε αναλώσιμοι / ες. Η οικονομική και κάθε κρίση, το φάσμα της ανεργίας, οι όροι εκμετάλλευσης γεμίζουν φόβο και παθητικότητα την τάξη μας, η οποία μένει κλεισμένη στα στενά όρια του ατομισμού και της κατανάλωσης, με αποτέλεσμα να γινόμαστε εύκολη λεία στις επιδιώξεις των αφεντικών.

Τώρα όλα φαντάζουν πιο δύσκολα. Παντού ακούς για το πώς θα βγει ο χειμώνας μετά την φετινή κουτσουρεμένη λόγω ιού σεζόν, καθώς δεν υπάρχουν απαντήσεις από την πλευρά της τάξης μας. Παντού ακούς μόνο ατομικές προσευχές για την ημερομηνία λήξης της σεζόν.

«Μακάρι να πάμε μέχρι τέλος Οκτωβρίου»

«Μα υπάρχουν κρατήσεις»

«Αν δεν μας κλείσουν»

«Υπάρχει μεγάλο πρόβλημα με τον κορονοϊό, φοβάμαι»

«Πάλι καλά που δουλέψαμε και τόσο».

Βέβαια ακούς από μικροαστούς και αφεντικά ατάκες που προσφέρουν γέλιο όπως:

«Να πάμε μέχρι τέλους μήπως βγάλουμε τα σπασμένα»

«Εγώ για τους εργαζόμενους μου άνοιξα».

Σε όποιον χώρο εργασίας πηγαίνω με την δουλειά αντικρύζω μια τεράστια σιωπή για όλα αυτά που μας αφορούν. Επανέρχεται πάντα στο μυαλό μου η σκέψη της λήθης για την ταξική μας θέση. Έχουμε ξεχάσει να είμαστε εργάτες και εργάτριες με συνείδηση ή το ποιος είναι ο ρόλος μας στην διαδικασία της παραγωγής του κεφαλαίου. Έχουμε ξεχάσει να λειτουργούμε σαν συλλογικό υποκείμενο που αυτόνομα σκέφτεται, αγωνίζεται και διεκδικεί.

Στην τουριστική Κω η χειραγώγηση και η εκμετάλλευση των εργαζομένων είναι τεράστια και επενδύεται με διάφορες αντιφατικές εικόνες. Όλ' αυτά με τα οποία έρχομαι αντιμέτωπος στην καθημερινότητα της δουλειάς, και όχι μόνο, δεν έχουν να κάνουν με την γρίπη, αλλά με την διαχείριση του κοινωνικού και ταξικού ανταγωνισμού μέσω αυτής.

Πώς γίνεται σε λίγες μέρες που ανοίγουν τα σχολεία να υπάρχει επιβολή σε μικρά παιδιά να φορούν συνέχεια μάσκα ενώ στα ξενοδοχεία όλο αυτό το διάστημα δεν χρησιμοποιούνται μάσκες από τους τουρίστες παρά μόνο από τους εργαζόμενους / ες;

Πώς γίνεται να αλλάζουν οι πληρότητες πλοίων, αεροπλάνων και ξενοδοχείων, ενώ μας βομβαρδίζουν με αριθμούς ότι αυξάνονται τα κρούσματα;

Πώς γίνεται οι μπάτσοι να περιφρουρούν την πόλη ώστε τα νυχτομάγαζα να κλείνουν στις 12 το βράδυ, ενώ τα μπαρ αρκετών ξενοδοχείων λειτουργούν και μετά από αυτό το επιστημονικά καταρτισμένο όριο;

Πώς γίνεται το κράτος να επιβάλει την ιδεολογία του βαφτίζοντας υγειονομική κρίση τούς ανταγωνισμούς των κρατών, όπως και την οικονομική του συνθήκη με βάση τον θάνατο ηλικιωμένων και άρρωστων κατά βάση ανθρώπων, βλ. τον θάνατο ηλικιωμένης 102 ετών πριν λίγες μέρες ή τα δέκατα που ανεβάζουν οι πιτσιρικάδες που γυρνάνε από τις διακοπές;

Η τουριστική αγορά για πολλούς λόγους έπρεπε να ανοίξει. Αν κάποιος ρίξει μια ματιά στα ξενοδοχεία που άνοιξαν και τα τουριστικά πρακτορεία με τα οποία συνεργάζονται, θα καταλάβει. Με μια ακόμη ματιά στους μισθούς και στον αριθμό των εργαζομένων που δουλεύουν σε συγκεκριμένες θέσεις, επίσης θα καταλάβει. Όπως ανέφερε μια

εργαζόμενη σε μεγάλο ξενοδοχείο. «Στο πόστο μου πέρυσι ήμασταν 20 άτομα, τώρα που τελειώνει η σεζόν -και ας έχει κόσμο- είμαστε 6».

Είναι ξεκάθαρο. Όταν το κράτος μιλάει για ατομική ευθύνη και δίπλα κρυφογελάνε τα αφεντικά, θέλει να μειώσει στο ελάχιστο την δημιουργία συλλογικής έκφρασης και πράξης από τους εργάτες και τις εργάτριες.

Έρχονται ακόμα πιο δύσκολες μέρες και χρόνια. Το κράτος και τα αφεντικά θέλουν η εργατική τάξη να έχει δυναμική με ημερομηνία λήξης. Στο χέρι μας είναι ή καλύτερα στην γροθιά μας βρίσκεται ο τρόπος με τον οποίο θα σταθούμε σαν τάξη.

“Κάτι κάναμε τελικά”

Στις 30 Ιούνη, μια μέρα πριν ξεκινήσει επίσημα η σεζόν, προσγειώθηκε το πρώτο τσάρτερ σε ελληνικό αεροδρόμιο. Μια πτήση της TUI, προσφορά της εταιρείας, σε συνεργασία με την εφημερίδα BILD, γεμάτη με γιατρούς και νοσηλευτικό προσωπικό από την Γερμανία. Το αεροπλάνο το υποδέχτηκαν πυροσβεστικά οχήματα που το καλωσόρισαν ρίχνοντας νερό, όπως στους αρχηγούς κρατών ή τους ολυμπιονίκες. Κατά την έξοδο των ηρώων υπήρχαν παραδοσιακές μουσικές και χοροί, καθώς και τοπικά προϊόντα που αναδεικνύουν τις δυνατότητες του νησιού του Ιπποκράτη.

Οι συμβολισμοί περιττεύουν.

Τελικά κάτι έγινε για τα αφεντικά και φέτος. Κάποιοι τα πήγαν πολύ καλά, κάποιοι καλά, κάποιοι όχι και τόσο. Πάντως όλοι κάνουν σχέδια για του χρόνου. Όπως είπε η πρόεδρος ξενοδόχων Κω, όσοι είχαν συμβόλαια με μεγάλα πρακτορεία τα πήγαν καλά.

Κάθε κρίση είναι ευκαιρία για τους δυνατούς να γίνουν δυνατότεροι, με τους συσχετισμούς να αλλάζουν διαρκώς. Όλα αυτά με τον ιδρώτα και τον κόπο των εργαζομένων.

Αριθμοί

International Traffic Report

Kos Airport "Ippokratis"

Reporting Period: July 2020

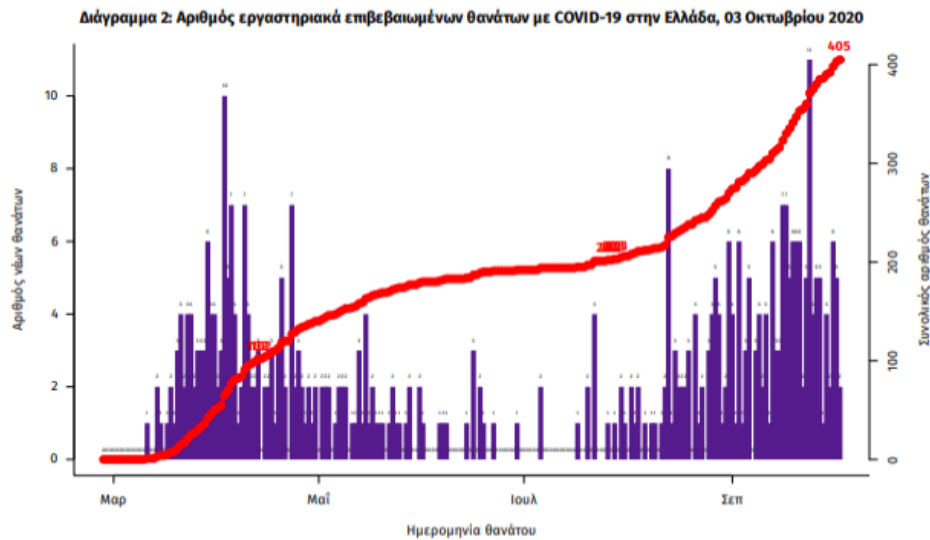
Country	Aircraft	Passengers		
	Arr - Dep	Arriving	Departing	Transit
Germany	384	25.863	15.814	1.340
Netherlands	142	7.904	4.719	484
Poland	98	5.911	3.349	-
Great Britain	92	6.040	1.814	-
Czech Republic	52	3.736	2.710	-
Switzerland	50	3.481	2.117	-
Belgium	56	3.159	2.073	862
Italy	40	1.973	926	124
France	36	1.724	1.153	604
Austria	14	1.049	638	-
Slovenia	8	215	179	340
Luxembourg	2	56	2	6
Other Countries	17	-	-	356
Total	991	61.111	35.494	4.116

Πίσω από τους αριθμούς υπάρχουν σχέσεις.

Το αεροδρόμιο της Κω «Ιπποκράτης» αποτελεί την δεύτερη μεγαλύτερη επένδυση της Fraport μετά από αυτή της Θεσ/νίκης, στην ανακαίνιση των 14 αεροδρομίων που απέκτησε στην Ελλάδα. Το χρόνου θα είναι πλήρως έτοιμο να υποδεχτεί μεγάλο αριθμό πτήσεων από το εξωτερικό. Η ζωή του νησιού καθορίζεται κυρίως από τον αριθμό των τουριστών που περνούν τις πόρτες αυτού του αεροδρομίου.

Έχετε δει ποτέ καμαριέρα στις 11 το πρωί να τρέχει μέσα στον ιδρώτα; Και φέτος το είδα σε ένα μεγάλο, καλά οργανωμένο ξενοδοχείο που είχα πάει για δουλειά από τις 6 το πρωί. Πολύ απλά, ο αριθμός των τουριστών που υποδέχθηκε το νησί ήταν τελικά ικανοποιητικός και για λόγους κερδοφορίας η δουλειά βγήκε με πολύ λιγότερους/ες εργαζόμενους/ες.

Αριθμοί

Πίσω από τους αριθμούς καθορίζονται σχέσεις.

Αυτή η κατάσταση με την ενημέρωση για την εξέλιξη της «πανδημίας» είναι τρομακτική, αλλά έχει και την πλάκα της. Είμαστε ευτυχείς εδώ γιατί δεν δεχτήκαμε το πλήγμα του ιού. Προφανώς μας προστάτησε ο Ιπποκράτης, αφού με τέτοιο αριθμό αφίξεων από χώρες που είχαν προσβληθεί έντονα από τον ιό είχαμε τόσα λίγα κρούσματα που έκαναν διακοπές στο ξενοδοχείο καραντίνας. Οι στατιστικοί ήδη έχουν σκίσει τα πτυχία τους. Δεν έβαλαν στις εξισώσεις και στις καμπύλες τους τις παραμέτρους TUI και του Χαρδαλιά, ο οποίος προέτρεπε τους τοπικούς άρχοντες να μην βγάζουν καμιά πληροφορία προς τα έξω, καθώς μόνο αυτός είναι ικανός να διαχειρίζεται την κατάσταση. Πράγμα που έγινε και σε άλλες περιπτώσεις, με χαρακτηριστικό παράδειγμα την κρουαζιέρα της TUI, όπου έγινε λάθος και ανακοινώθηκαν 12 κρούσματα σε εργαζόμενους, όμως ως δια μαγείας και οι 12 ήταν αρνητικοί στα επόμενα τεστ, με την δικαιολογία ότι στα πρώτα τεστ ήταν χαμηλό το ιικό φορτίο.

Σε κάθε κρίση που δημιουργείται αλλάζουν οι συσχετισμοί και κάθε κράτος που σέβεται τον εαυτό του θέλει να επιτύχει την πλήρη επιβολή προς την εργατική τάξη. Όσο θα περιφέρουμε την ήττα μας, τόσο περισσότερο θα μας επιτίθενται.

Αριθμοί

Κλιμάκιο ελέγχων από Κω στην Κάλυμνο για υγειονομικά πρωτόκολλα: Έκλεισαν δύο μπαρ για 15 ημέρες – Πρόστιμα 15χιλ. ευρώ & 3 χιλ. ευρώ

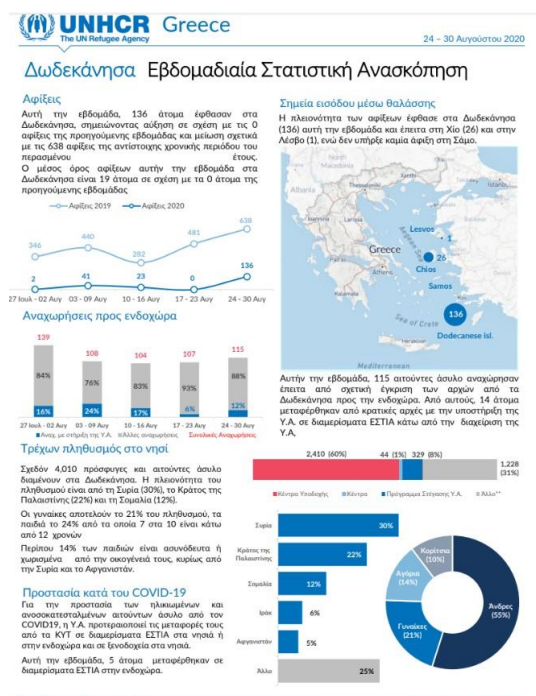
Κορωνοϊός: 61 πρόστιμα για άσκοπες μετακινήσεις στην Κω (121 στα Δωδεκάνησα)

Πίσω από τους αριθμούς διαγωνίζονται σχέσεις.

Ζούμε σε μια μικρή κοινωνία που φουσκώνει το καλοκαίρι και ξεφουσκώνει τον χειμώνα. Παράγεται μεγάλο κέρδος για τα αφεντικά, το οποίο αλλοιώνει σχέσεις και συνειδήσεις. Οι κοινωνικές ισορροπίες μεταβάλλονται σε κάθε κρίση, αλλάζοντας τους συσχετισμούς.

Με αφορμή τον ιό, και στην Κω, πάρθηκαν μέτρα περιορισμού του, παρά τα λίγα κρούσματα που βρέθηκαν από τα λαγωνικά του ΕΟΔΥ (πρώην ΚΕΕΛΠΝΟ) στις πύλες εισόδου, όπως έξυπνα τις αποκαλούν. Αυτά τα μέτρα έχουν σαν μοναδικό σκοπό την πειθάρχηση όλων στις επιταγές του κράτους, δεν έχουν να κάνουν με την προστασία της υγείας μας. Όταν δεν τηρούνται τα μέτρα από μικρά ή μεγάλα αφεντικά δεν έχουμε να κάνουμε με πράξεις αντίστασης, αλλά με τρόπους ύπαρξης μεγαλύτερης κερδοφορίας για αυτούς. Και είναι κάτι που το κράτος γνωρίζει και όπου επιθυμεί χαρίζει ασυλίες. Με αυτόν τον τρόπο, σε μια μικρή κοινωνία, μεγαλύτερη δύναμη αποκτά η αστυνομία που κάνει τα στραβά μάτια όπου αυτή θέλει, ο δήμαρχος παρέα με κάθε παρατρεχάμενο του, που σβήνει πρόστιμα ατενίζοντας με σιγουριά τις επόμενες τοπικές εκλογές και ο συριζαίος πρώην βουλευτής που βγάζει ανακοίνωση για τα άδικα μέτρα επιζητώντας μελλοντικούς ψήφους και στήριξη.

Αριθμοί

Πίσω από τους αριθμούς επιβάλλονται σχέσεις

Αυτή την εβδομαδιαία στατιστική ανασκόπηση σίγουρα την έχουν φτιάξει κάποιιοι που έχουν πάρει μεταπτυχιακό, ίσως και διδακτορικό.

Μιλάμε για την πιο περίεργη τουριστική σεζόν, αλλά με κάποιο τρόπο αυτή η σεζόν με τους αριθμούς που έχει θα καθορίσει το μέλλον της τουριστικής βιομηχανίας του νησιού. Σε ένα νησί που έχει πολλά πανέμορφα ξενοδοχεία, εντυπωσιακά εστιατόρια και αξιοθέατα. Παράλληλα εξελίσσεται η διαδικασία μετατροπής του στρατοπέδου συγκέντρωσης, που μερικοί εναλλακτικοί αποκαλούν Κ.Υ.Τ. ή camp, σε κλειστό στρατόπεδο συγκέντρωσης καθώς ενώνεται το hot spot (sic) με το ήδη κλειστό προαναχωρησιακό κέντρο. Έργο που ανέλαβε το ευαγές ίδρυμα Μυτιληναίου.

Αριθμοί για τις στατιστικές τους, όπως ενίοτε σε διάφορα ναυάγια υπήρχε και η παράμετρος των νεκρών. Αριθμοί που ζουν σε άθλιες συνθήκες χωρίς αξιοπρέπεια. Αριθμοί που πρέπει να ζήσουν σαν εργάτες στο μέλλον σε άθλιες συνθήκες.

Όλα αυτά τα υπέροχα ζήσαμε και συνεχίζουμε να ζούμε στην μαγευτική Κω, στον τέταρτο τουριστικό προορισμό.

Και εγώ αριθμός είμαι. Η υπεραξία μου αριθμούς παράγει και αυτή. Οι σχέσεις μου επηρεάζονται άμεσα από τους αριθμούς και τους συσχετισμούς που περιγράφονται παραπάνω.

Όμως κάθε πρωί που πάω στην δουλειά ή κάθε φορά που κάνω βόλτα σε αυτό το νησί νιώθω περήφανος για την θέση που έχω επιλέξει. Θέση ξεκάθαρη με ταξική συνείδηση, γιατί πάντα κάθε πράξη είναι πολιτική.

